



ZA JEDEN
A TISÍC ŽIEN

Sarvenaz

Andrea M. Guastella



ZA JEDEN
A TISÍC ŽIEN

Sarvenaz

Andrea M. Guastella

Andrea M. Guastella

Sarvenaz

za jeden a tisíc žien

Text © Andrea M. Guastella, 2026
Citáty © Nerealista (Adam Kováčik)
Text KEVIN © Adam Kováčik, 2026
Obálka © Zuzi Maat

Redigovala: Bohdana Čičmanová
Redakčné úpravy: Katarína Kaliská

Vydala: Andrea Guastella, 2026
prostredníctvom platformy LitEra, www.lit-era.sk

ISBN PDF: 978-80-69137-09-7
ISBN ePUB: 978-80-69137-10-3
ISBN Mobi: 978-80-69137-11-0

*Inšpirované úžasným človekom zo sveta modelingu
a prezentácie, Kevinom Lütolfom zo Švajčiarska. Príbeh je
prepísaný do romantického spracovania, no založený na
skutočnom úteku pred svadbou drahej priateľky z Iránu.*

*Všetkým ženám v Iráne a ich rozprávkovej krajine želám
veľa síl, vytrvalosť a túžbu zachovať si ich najvzácnejšie
bohatstvo – prastarý perzský jazyk a pôvodnú kultúru.*

PERZSKÝ SLOVNÍK:

بابا

baba – milšie oslovenie otca

مادر

madar – matka

متشکرم

motšakeram – ďakujem

بابک

babak – malý otec (pomenovanie syna)

خوش تیپ

khoshtip – pekný, vkusný (označujúce atraktívneho muža)

العتی

La'nati! – došľaka! (zakliatie, keď niečo nevyjde)

وداع

veda – naveky zbohom

„Nikdy nezabudni na ľudí, ktorí na teba nezabudli, keď si mal pocit, že si celkom sám.“

– Nerealista –

PRED ŠIESTIMI MESIACMI



Sedela som v preslávenom bare Hiltl na Sihlstrasse a so silným drinkom v ruke pálila chrám spomienok. Civela som na už piaty predražený pohárik a zamýšľala som sa, či má barman, alebo ktokoľvek iný v tejto krajine, vyššiu hodinovú mzdu, než je cena nápoja predo mnou.

Uplynuli celé tri mesiace, odkedy som ušla z domoviny a snažila sa tu nájsť lepšie platenú prácu. Švajčiarsko je krásna krajina, takmer ako môj milovaný Irán, keby obyvateľstvu poskytoval rovnako férové podmienky na život bez majetníctva a diskriminácie žien.

Hoci európska demokracia tu pre mňa vytvárala hotový raj na zemi, utečenke, ktorou som sa vďaka odvážnemu úteku z Iránu stala, bola akákoľvek lepšia pracovná príležitosť odrieknutá.

Dlhá cesta imigračným úradom bola pre neeurópanku vždy neistá, pretože oficiálne rozhodnutie stálo len na zopár ľudí, ktorí mohli rozhodnúť o mojom ďalšom osude: povoliť pobyt alebo ma vyhostiť.

Tesne pred vypršaním víz o mojom nasledujúcom osude rozhodovala prísna úradníčka, jedna jediná žena za dlhým stolom. Ani len netušila, čo by sa so mnou dialo, keby moju žiadosť o predĺženie pobytu zamietla. Znamenalo by to najmä priamy spiatočný lístok do pomyselného väzenia a to len preto, lebo som podľa jej slov pricestovala IBA na dočasnú dovolenku.

Otec, pred ktorým som sem ušla, mi cestu do mojej vysnívanej krajiny dobrovoľne podpísal a práve toto klamstvo sa mi dnes ráno

na imigračnom úrade takmer stalo osudným. Zaviedla som otca na cestičku zúfaleho klamstva mojej poslednej dovolenky – rozlúčky so slobodou s kamarátkami ešte pred svadbou.

Sladký elixír rebélie a vzdoru. Vybral mi totiž ženícha podľa svojho gusta a namiesto otcovskej lásky sa, žiaľ, dcéry v Iráne dočkajú len výstražne zodvihnutého prsta a prísnej tváre. V našej kultúre sú ženy majetkom otca, ktorý o ich osude rozhoduje bez opýtania. Spojené majetky, lepšia reputácia alebo susedská dohoda medzi starými priateľmi. To všetko rozhoduje o živote dievčaťa na vydaj. Nemohla som sa slobodne rozhodovať o vlastnom živote, nemohla som povedať nie. To slovo v iránskej kultúre majetníckych otcov proste neexistovalo.

Rovnako ako viera v osudovú lásku.

Majetok, nič viac, neustále som si opakovala v hlave. Zaprisahala som sa, že ak mi otec cestu do Zürichu podpíše, nikdy viac sa domov nevrátim. A tak sa aj stalo!

Pre každé predĺženie pracovných víz urobím skutočne všetko. A to napríklad aj vziať prácu, hocijakú, i zle platenú a náročnú, len aby som mala nejaké peniaze na život a účty.

Vďaka drinku, za ktorý som dala asi tak dvadsať frankov na počesť úspešne predĺžených víz, som usúdila, že, paradoxne, najlacnejšia je pracovná sila nešvajčiarov, čiže ja! Dnes však oslavujem a päť drinkov si občas môžem dovoliť.

Vychutnávala som si posledný dúšok malého imigračného víťazstva, keď hlasitá hudba kapely odrazu stíchla. Do uší mi napriek tomu prenikali hluk a krik. Len čo som sa postavila, rozostretý zrak

a nestabilné nohy mi rýchlo prezradili, že dnešný prípitok si vypýtal svoju daň. Zatackala som sa a azda by som aj neistý krok ustála, keby do mňa niekto poriadne nevrazil. Odhodilo ma do vysokých barových stoličiek a tvrdo som spadla na zem. Dav ľudí v panike unikal z baru. Odrazu ma v očiach začalo ostro štipať, hrdlo mi stiahlo dusivým kašľom a teplo na koži bolo čoraz neznesiteľnejšie. Alkohol mi už hodnú chvíľu stúpал do krvi a rozostrel zrak, ale... Vidím dobre? Oheň?

Nohy, ruky, ba dokonca i myseľ sa snažili zo všetkých síl presunúť telo ochromené alkoholom a teraz aj hustým dymom.

La'nati! Dočerta! To som si musela vypiť práve dnes?!

„Hej, hej! Otvor oči!“

Zmysly sa mi vrátili, keď ma niekto mierne prefackal. Nado mnou sa skláňal hasič, veľmi charizmatický hasič.

„Zvládneš prejsť tamtými dverami? Podopriem ťa,“ spýtal sa náhlivo a v očiach sa mu odrážali plamene.

„Neviem... asi áno,“ zamumlala som do rukáva, no len čo mi venoval povzbudivý pohľad, nastal rachot a hasič nahlas zakľal: „Dopekla!“

„Doslovne! Očividne práve v jednom pekle sme.“ Zvýšená hladina alkoholu v krvi sa zjavne bavila, no krátko nato nervové bunky zaregistrovali vážnosť situácie a vyslali do mozgu stresový signál.

Prešlo pár sekúnd, ktoré sa zdali ako nekonečnosť, kým sa na mňa opäť pozrel. Z očí mu zmizla všetka odvaha a vystriedala ju beznádej.

„Tadiaľ už neprejdeme,“ šepol viac pre seba ako pre mňa.

Navôkol praskalo horiace drevo a ozýval sa rachot padajúcich obhorených stolíkov. My sme však nerobili nič. Žiadna panika, žiadny zúfalý pokus o útek zo žeravého plášťa, ktorý nás pomaly, ale isto prikrýval. Naozaj tu zomrieme? Ušla som pred dohodnutou svadbou, aby som tu zomrela?

Zostávalo nám možno zopár minút a jediné, čo nám obom napadlo, bolo stiahnuť si rukávy z úst a nemyslieť na hustý dym. Vlastne sme vôbec nepremýšľali. Alebo to takto vnímala iba moja hlava?

Dívali sme sa na seba a v očiach sa nám zrkadlila tá istá otázka: *Odrátavajú sa nám posledné sekundy života?* Čo sa ešte dá za ten čas stihnúť?

Bez najmenšieho zaváhania sme sa k sebe priblížili a pobožkali sa tak, ako sme nepobožkali ešte nikoho predtým. Oči ma štípali, hoci som ich silno zažmúrila, a do nosa sa mi dostávalo čoraz viac neznesiteľného dymu, neprestali sme sa bozkávať. Pravdepodobne je to posledná vec, ktorú na tomto svete zažijem. Existuje vôbec krajší spôsob, ako zomrieť?



Otvorila som oči, a keby mi sám život nedal druhú šancu, nedostala by som príležitosť zamýšľať sa nad vzrušujúcim spojením s neznámym mužom, ktoré hádam ani nie je skutočné. Dym mi načisto omámil myseľ. Nič z toho sa nestalo alebo sa môžem spoliehať na svoj nie celkom triezvy rozum? Na tvári mi pridržiavali kyslíkovú masku a ostré neónové svetlá sanitky ma rezali v očiach.

Ako sme sa odtiaľ dostali živí? A kde... kde je môj hrdina, hasič, ktorý by si zaslúžil vyznamenanie?

„Už sa prebrala!“ zakričal niekto nado mnou.

„Ležte pokojne! Odvezieme vás do nemocnice,“ prihovoral sa mi sanitár.

Ústa túžili vysloviť otázku: kto je ten odvážny člen hasičskej posádky, ktorý mi zachránil život? Oči usilovne hľadali tú čertovsky sexi tvár a nehybné telo sa nevládnym svalom snažilo dať rozkaz pohnúť sa a nájsť ho. Nič z toho sa však nestalo. Namiesto toho ma opäť zaštípalo v očiach, okolie sa mi rozmazalo a svaly povolili.

*„Život ti skríži mnoho ľudí. Niektorí ostanú, niektorí
odídu, no dôležité je len to, čo zo seba zanechajú v tebe a čo
si z teba odnesú v sebe.“*

- Nerealista -

DNES



Prechádzka popri jazere ma dokázala nabiť na celý týždeň. Ľudia postávali na brehu s výhľadom na vodné zrkadlo, v ktorom sa odrážalo mesto. Zima sa blížila ku koncu, a keď mi na pleciah doľahol tieň vysokých stromov, prebehol mi po chrbte mrazivý vánok. Čerstvý vzduch mi pomáhal vyčistiť si hlavu. Aspoň na chvíľu.

Nostalgia za rodinou sa nedala tak ľahko utíšiť ani po mesiacoch. Návrat by však znamenal prehru bez boja a život vo väzení s neznámym, vlastne s mojím mužom. Nemohla som sa vrátiť, teraz už nie.

Asi po hodinovej prechádzke sa vo mne rozlial pocit blaha a odhodlania bojovať o každé predĺženie víz. Mesiace namáhavej práce v nočnom bare a počas dňa niekoľkohodinová upratovacia šichta v hoteli bez voľných víkendov utekali ako divoká voda. Cítila som únavu v očiach, v chrbte, v hlave, ba aj v srdci. No i tak som si nedovolila cúvnuť ani o jediný krok.

„Nevrátim sa!“ opakovala som si nahlas.

Blížil sa ďalší termín na imigračnom, ktorý mi nedovolil pokojne spávať. Čo ak tentoraz natrafím na niekoho iného a víza mi nepredĺžia?

„Nevrátim sa!“ vyslovila som opäť nahlas. „Bude to dobre, zostanem tu! Nevrátim sa.“

Zo spleti ustráchaných myšlienok ma vytrhla skupinka vyobliekaných ľudí. Alebo skôr jedna osoba z nich. Diagram môjho srdca dostal tvar nekonečnej priamky, na okamih sa mi zastavilo. Vidím dobre? Je to... Vyzerá presne ako... To predsa musí byť ON!

O kúsok ďalej stál hlúčik vyfintených mužov a žien, ktorí zameriavali všetku svoju pozornosť rovnakým smerom, tam, kde stál čertovsky sexi chlap s drzým pohľadom upriameným rovno do dlhého objektívu. *Khoshtip!* Teda veľmi charizmatický chlap! Hasičská prilba alebo značkový kabát, nezáležalo na tom, čo má oblečené, pretože tvár s dokonale upraveným strniskom mal rovnakú. Môj hasič, záchranca bezvládneho dievčaťa v bare Hiltl!

Tento napudrovaný cukrík ma predsa nemohol zachrániť. Alebo áno? Vo dne hriešne atraktívny model a v noci zamaskovaný záchranca žien v núdzi?

Bola som skalopevne presvedčená, že je to on. Zopár čiernych šmúh na lícach, odraz plameňov v očiach a mala som pred sebou neznámeho záchrancu, ktorého som od požiaru v bare nevidela. Miestni hasiči, ktorí mali v ten osudový večer výjazd, mi tvrdili, že ma z plameňov vyniesol v náručí nejaký muž a po tom, čo ma do starostlivosti prevzali sanitári, im vrátil žltú prilbu, ktorú si požičal, a zmizol.

Je to on! Zamávam na neho? Cez tie hory testosterónu a svalov, ktoré ostrážito postávajú po jeho boku, sa isto nedostanem. A mohla by som vyrozprávať i celý ťažko uveriteľný príbeh onej noci, ani tak by ma...

Odmalička verím na osud a aj tentoraz mi vyšiel v ústrety. Pózujúci model v tej najdokonalejšej mužskej verzii pootočil hlavu a díval sa na mňa. Alebo za mňa? Spanikárila som, a tak som mu radšej rýchlo zamávala.

Zneistel.

Po chvíli sa otočil späť k fotografom a predviedol zopár ďalších póz. Jasné, díval sa na niekoho za mnou.

Takýchto šialene mávajúcich fanúšičiek musí mať tento frajer na každom rohu aspoň desať. Očividne je zvyknutý zdvorilo sa usmiať a diplomaticky pokračovať v práci.

Znenazdajky sa pohľadom však vrátil ku mne a ostril zrak ako orol rozpoznávajúci známe obrisy. Vymenil si zopár viet s nemalým tímom okolo seba a vykročil. Neverila som vlastným očiam. Išiel rovno ku mne!

„Nebola si ty náhodou...” prehovoril hlbokým hlasom, len čo sa dostatočne priblížil.

„Peklo!” vyletelo zo mňa nečakane.

Čo takto: *Nepamätáš si ma? Zachránil si mi život v horiacom bare, rada by som sa ti aspoň poďakovala.* Ale ja poviem peklo?!

„To si bola ty?”

Prekvapene zodvihol obočie.

„Ako sa voláš?”

Na tvári sa mu konečne zjavili smejavé vrásky.

Spomenul si.

„Volaj ma iba Sarv.”

„Prečo iba Sarv?”

Ruky si zasunul do vreciek na nohaviciach a so zvedavým úsmevom preniesol celú svoju váhu na jednu nohu.

„Celé meno znie Sarvenaz, no mám oveľa viac mien. Ver mi, postačí Sarv.”

„Kevin.”

Nasucho som preglgla.

„Rád ťa spoznávam.”

Už len spomienka na náš vášnivý bozk uprostred plameňov mi podlamovala kolená.

„Ja... ja som len chcela... Ved' vieš, v ten večer si mi zachránil život.“

Tep sa mi zbesilo zrýchlil a ústa vypúšťali nezrozumiteľné slová.

Upokoj sa, hneď! Je to len chlap z mäsa a kostí.

Díval sa mi hlboko do očí, akoby moje vykoľajenie rozpoznal, a dokonca zámerne ani nežmurkol.

Aj keby nás v tej chvíli nevyrušil jeden z fotografov, tú kostrbatú vetu by som aj tak nedokázala dôstojne dopovedať.

„Mrzí ma to, ale musím sa tam vrátiť.“

Hlavou kývol k skupinke za sebou. „Zavolaj mi. Pripijeme si na oslavu života niekde, kde nebude horieť.“

Prekvapivo drzo mi vzal telefón z rúk, naľukal doň nejaké číslo, neverím, že mi dal svoje, a rozlúčil sa hravým žmurknutím.

Táto prechádzka ma bezpochyby priviedla na iné myšlienky a nepekne spomienky z nedávnej minulosti úplne odlišnej kultúry mi raz-dva vyfučali z hlavy. Raz. Dva!



Ubehlo zopár hodín od prechádzky plnej prekvapivých zvrátov. Prsty ma svrbeli s každou uplynutou hodinou, no odolala som nedočkavým pohnútkam.

Vždy ma považovali za expresívne emotívnu a bezprostrednú ženu, takže udržať tieto vlastnosti na uzde ma, pochopiteľne, stálo veľa sebazaprenia a koncentrácie. S blížiacou sa neskorou hodinkou ma vytrvalosť, rozum i ruky nakoniec aj tak zradili.

Neznáme číslo naľukané v telefóne vydalo zvuk odchádzajúceho hovoru a po treťom zazvonení sa linky spojili.

„Sarvenaz?“ V telefóne sa ozval ten hriješne hlboký hlas.



„Takže, Kevin Bieri? Podľa tvojho vyšperkovaného profilu súdim, že hasič teda nie si.“ Spojiť si dva a dva ešte pred spoločnou večerou, na ktorú ma sám pozval, nebolo zložité. Z Kevinovho profilu bolo nad slnko jasné, že jeho dokonalý outfit nie je vhodný pre riskantnú prácu záchranára.

„Nie. Jeden z hasičov, ktorí v tú noc zasahovali, je môj kamoš. Videl som ťa ležať pod stoličkami, keď našu partiu dav tlačil k východu. Nebol čas vysvetľovať mu, kde som ťa videl. Vzal som si od neho prilbu a bežal po teba. No ak ťa to zaujíma, ako malý chlapec som ním chcel byť. Potom som vyrástol a láska k športu a k adrenalínu bola silnejšia.“

„Ehm... no... ja... bez teba by som asi...“ Ani vo sne by mi nenapadlo, že by cudzí muž mohol kvôli nejakej pripitej žene ležiacej pod stoličkami riskovať svoj zadok – značkový zadok! Môj úvodný sarkazmus však nebol príčinou Kevinovho pobaveného úškrnu.

„Zatiaľ som nikoho nepočul vysloviť moje meno tak krkolomne,“ pokračoval.

„Hm, a ako sa to správne číta? Priznám sa, nemčina nie je moja silná stránka.“

„Ale tvoja angličtina je perfektná,“ uznal po tom, čo ma opravil v správnej výslovnosti svojho priezviska.

„Hovoríš aj inými jazykmi?“

Telo mi s bradou pyšne vystrelo dohora.

„Po taliansky, po španielsky, po arabsky a, samozrejme, po perzsky.“

Začudovane sa mi zadíval do očí. Odpila som si z vína a stručne som vysvetlila: „Pochádzam z Iránu.“

„Čo znamená meno Sarvenaz?“

„Ako ti napadlo, že má svoj význam?“

Otázkou ma prekvapil.

„A inak, všetci ma volajú Sarv,“ neodpustila som si malú odvetu na margo správneho oslošovania.

Uličnícky sa pousmial.

„V týchto kultúrach sa mená vyberajú podľa ich významu, nie?“

„Máš pravdu. Meno Sarvenaz znamená ten najvyšší cyprus v prekrásnom iránskom meste Širáz, odkiaľ pochádzam, a zrkadlí môj charakter.“

Zaujato ma pozoroval a dala by som ruku do ohňa (alebo už radšej nie), že exotický pôvod mena doslova študoval na črtách mojej tváre.

„Prepáč, ale ako súvisí stredomorský *Cupressus sempervirens* s charakterom iránskej ženy?“

Obdivuhodnými znalosťami latinského názvu mediteránnej dreviny ma milo prekvapil.

„Cyprus je symbolom slobody, stability a života. V iránskej kultúre má navyše kľúčové miesto. Vertikalita cyprusu je dôležitá, pretože na rozdiel od iných stromov sa v dôsledku akýchkoľvek zmien a tlakov neodchyľuje do strán, zachováva si vzpriamený rast k oblohe.“

Kevinovi vyskočilo jedno obočie dohora. Svižne som teda prešla k veci.

„Keďže človek bude zať dôsledky svojich rozhodnutí, spravodlivosť zaručuje, že časom nájde vyvážený život. Vďaka

správnej orientácii tohto stromu nie je dôležité, či je pravý alebo ľavý, hoci má vetvy po oboch stranách. Výsledkom týchto rozhodnutí je nakoniec aj tak to, že zostane v rovnováhe, a preto prežije v hocijakých podmienkach a má dlhý život. V skratke, toto som ja.“

Len čo sa mi do pľúc po dlhom výklade dostal nový prívál kyslíka, neoblomne som sa vrátila k nezodpovedanej otázke, od ktorej Kevin tak ľahko odbočil.

„Netušila som, že svetoznámi modelingoví fešáci sú také odvážni.“

Kevin sa začal pohrávať s vínovým pohárom.

„Prešiel som už kadečím, ale za pohotovú odvalu zakročiť, najmä ak niekomu ide o život, vďačím zamrznutým kanadám.“

Takmer mi zabehol opekaný zemiak. „Zamrznutým kanadám?!“

Kým mi prezradil záhadné slovné spojenie, pohľadom sa nostalgicky ponoril do roztočeného vína v pohári.

„Mal som bezstarostný život s milujúcou rodinou v mestečku neďaleko Zürichu. Po dovŕšení osemnástich rokov ma povolali na povinný armádny výcvik. Po roku som nešiel domov ako ostatní. Videli vo mne veľký potenciál, tak si ma dobrovoľne-nasilu nechali. V čase, keď som slúžil vo švajčiarskej armáde už ako seržant, ma odvelili na jednu misiu ako tímového lídra. V jednu noc som si po celodennom pochode nechal premočené kanady sušiť na okne vonku. Uprostred noci sa spustil poplach a ja som zistil, že spotené kanady zmrzli na kameň. Ako veliteľ som nemohol zaváhať a v mínusových teplotách som musel bez okolkov napchať nohy priamo do dvoch kusov ľadu v tvare kanád a bezpečne doviesť svoj tím na určené miesto. V náročnom desaťkilometrovom teréne som

tým ustráchaným a vymrznutým vojakom musel byť vytrvalým príkladom, hoci som po celý čas bojoval sám so sebou. Myslel som, že mi po príchode amputujú všetky prsty na nohách! Práve tie poondiate kanady, ktoré mi s každým krokom drali kožu do krvi, vycibрили moju vytrvalosť a odhodlanie, že to, čo si zaumienim, zvládnem za akýchkoľvek podmienok. Že bolesť dokážem odignorovať, ak mám pred sebou jasný cieľ.“

„Aha, takže vďaka zamrznutým kanadám si riskoval život, aby si spod barových stoličiek zachránil jednu pripitú Iránku?“

Odzrazu sa schuti rozosmial. Neviem prečo, ale jeho smiech bol nákazlivý a začal ma štekliť v bruchu. Do pár sekúnd som sa bavila zarovno s ním.

„Také niečo. Z baru sa mi podarilo uniknúť medzi poslednými vyplašenými utečencami. Zbadal som ťa tam ležať a inštinkt bývalého vojaka mi nedovolil zostať vonku bez obete, ktorá nebola schopná ani zavolať o pomoc.“

Mysľou sa mi prehnať tak zo tisíc scenárov, ako sa to v ten večer mohlo skončiť, keby nebolo Kevinovej všímavosti a odvahy. V tom istom momente mi v hlave vírilo toľko zmiešaných dojmov zo svalnatého hrdinu na opačnej strane stola. Nie je reálne, aby taká charizmatická mužská tvár bola preslávená vo svete svetoznámych luxusných značiek a zároveň jeho vnútorné dobro vyžarovalo silnú, sebaistú auru na sto metrov. Musí niečo skrývať.

Večerala som s ambasádorom značky, ktorý má na Instagrame dva milióny sledovateľov, dlhšie ako hodinu a nespozorovala som najmenšiu známku rozmarnosti slávnych. Premotivované mozgové bunky ma začínali presviedčať, že je azda poloboh a nie obyčajný človek.

„Povedal si utečenec?“ nadhodila som a ústa sa mi skrivilili. „To som i ja.“

Nič nehovoril, iba spýtavo nadvihol obočie, čím položil nevyslovenú otázku. Sťažka som si povzdychla a prinútila som sa zaspomínať si na minulosť.

„Rozhodnutie ujsť z Iránu som zvažovala dlho. Odkedy mi otec oznámil, že ma vydá za syna svojho vplyvného priateľa a nášho suseda, nedokázala som sa tešiť zo života, akceptovať to, že o ňom rozhodujú iní.“

Kevin si odpil z vína a s vážnosťou v tvári pozorne počúval.

„Vieš, tam u nás sú dcéry majetkom otca, neskôr manžela. Žena nikdy nepatrí sebe. Irán je bohatá a vyspelá krajina, no mnohé z nás sú donútené utiecť pre prísne a nelogické pravidlá. Neušla som teda z existenčných dôvodov, moja rodina je, ako mnohé ďalšie, dosť bohatá. Lenže teraz ma tvoja krajina eviduje na imigračnom úrade a s každým predĺžením pobytu sa mi snažia dokázať, že som utečenec a prišla som si po švajčiarsky pas s nejakým náhodným tunajším manželom.“

Na slová, ktoré nasledovali, som položila obzvlášť veľký dôraz.

„Ušla som, aby ma nevydali za cudzieho človeka a bohvieaký budúci život s ním. Neprišla som do Švajčiarska nájsť si druhého manžela. Zanechala som rodinu, ktorú milujem, ďaleko odtiaľto, pretože chcem byť slobodná a svojvoľne sa rozhodovať.“

„Dokedy máš platné víza?“ spýtal sa so serióznosťou v hlase a dopil posledný dúšok.

„Ďalší termín mi dali o pár mesiacov. Mám dve mizerne platené práce a vzala by som aj tretiu, keby mal deň viac hodín, a to len preto, aby ma nevyhostili.“

„Dostatok času na novú poriadnu prácu, aby si ich presvedčila bez zopár stovák frankov nenápadne zastrčených v žiadosti,“ zhodnotil stíšeným hlasom, hoci sebadôvera z neho nezmizla.

„V tom bare si pracovala?“

„Nie, bol to môj obľúbený bar a cez deň i dobré miesto na obed. Pracujem v jednom z tých vašich divokých barov na preslávenej Langstrasse a cez deň občas vypomáham v hoteli.“

„Takže nočný život v Zürichu si už spoznala.“

„Hneď v prvý večer, keď som sem prišla. Myslím, že je to akási povinná jazda.“ Zamyslene zahmkal a dvoma prstami si sústredene pošúchal bradu.

„Si iná ako ostatné. Máš zaujímavé, exotické črty a bronzovú pleť, ktorá je v tomto biznise veľmi vyhľadávaná. Mohla by si nafotiť niektoré značkové šperky pre ženy. Poznám vplyvných ľudí v tejto brandži. Cesta k úspechu je dlhá a náročná, no zo začiatku by som ťa mohol zastrešiť. Na najbližšie naplánované zákazky by som ťa mohol vziať so sebou a zoznámiť ťa s kľúčovými osobami. Som presvedčený, že po tebe skočia ako hladní vlci. Čo si o tom myslíš, Sarvenaz?“

Medzi nami sa rozhostilo ticho, ktoré sa mi tlačilo do uší. Myslí to vážne? Zachráni ma nielen z plameňov smrti, ale aj z otcových majetníckych rúk? A povedal zase Sarvenaz?!

„Kedy vyrážame?“

Pri ústach mu vyskočila malá veselá vráska.

„Nepovedal som, že budeme cestovať.“

„Tak kedy a kam mám prísť?“

Hoci ma v rodine vždy pokladali za tú menej krásnu, smelo som súhlasila. Medzi sestrami síce vynikala moja výška, mandľové oči

a plné pery, no širšie boky a zadok vedľa drobných iránskych princezien naopak zanikali.

„Podaj výpovede a tento piatok ťa vyzdvihne moja manažérka. Predtým som, samozrejme, len žartoval. Zbal' si kufre, pocestujeme do St. Moritza.“

Ešteže mi grandióznu pomocnú ruku podal až na konci večere, pretože jeho veľkorysé gesto ma obralo o všetky slová. Žeby sa konečne vytrvalé snahy o poctivé zotrvanie v krajine vyplátili?

„Ja... neviem, ako ti poďakovať, zase! Ale s tou výpoveďou si to ešte musím premyslieť.“

„Neboj sa, moja manažérka ti pripraví zmluvu, aby ti výpoveď v bare neohrozila pracovné víza.“

„Tak teda, to by hádam šlo.“ Zahanbene som sa pousmiala.

Dohodli sme si telefonát, v ktorom mi vysvetlí detaily, uložila som si aj kontakt na jeho manažérku, s ktorou sa dohodorím na všetkom ostatnom, a zdvihli sme sa na odchod.

V malom zatuchnutom apartmáne, o ktorý som sa delila s dvoma ďalšími kolegyňami z baru, mi náhly zvrát v doterajšom prežívaní rušil pokojný spánok. Až príliš úžasné, až príliš neuveriteľné.

Všetko sa uvidí zajtra. Kevin ma so všetkou slušnosťou gavaliera odprevadil taxíkom k apartmánovému domu a ľahkým bozkom na líce sa priateľsky rozlúčil. Bolo ťažké uveriť, že s týmto idolom ženských, ba určite aj mužských obdivovateľov som sa pred polrokom bozkávala uprostred plameňov. Nedokázala som zabudnúť. Žeby on áno?

Ten bozk bol taký spontánny, taký vášnivý, taký... iný. Neverím, že si ho v tom stresujúcom boji o život proste vyhodil z hlavy!

Bizarné stretnutie po šiestich mesiacoch, skvelá luxusná večera, akú by si moja peňaženka nemohla dovoliť, či nádej v novú budúcnosť.

Večer sa skončil a viečka mi klesali v snahe zaspáť, no nedarilo sa im. V hlave sa mi vynárali otázky, nedočkala som sa odpovedí. Náš posledný či vlastne prvý bozk sme za celý večer ani raz nespomenuli.

Stalo sa to vôbec? Vypila som viac, než znesiem, udrela sa do hlavy a dym ma takmer zadusil. Teoreticky je možné, že si to môj mozog iba predstavoval.

Teoreticky...